

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

Η ΘΥΣΙΑ

ΗΛΙΟΣ ἐπλησίαζε πόδες τὴν δύσι τοῦ, δταν ἡ κόμησσα Γεωργία διέκρινε μὲς ἀπ' τὰ βαθύτα παραπετάσματα τοῦ ἀνθοστολισμένου δωματίου τῆς τὴν ἀμάδα τοῦ ὑποκόμητος Ρενέ ντε Μιρέι, ποὺ στοματούνες μτρός στὸ πεζοδόρμο τοῦ μεγάρου τῆς. Σὲ λίγο ἀκούστηκε νὰ χυτατή τὸ κουδούνι κι' ἡ κόμησσα περίμενε μὲν λαχτάρα τὴν ἥμινόνιος τοῦ θαλαμητόλου ποὺ θὰ τῆς ἔφενε τὸ ἐπισκεπτήριο τὸν λατρευτὸν τῆς.

Τὸ Ρενέ τὸν εἶχε ἀνταμώσῃ γιὰ πρώτη φορά σὲ κάποια φιλικὴ συγκρήτωσιν κι' αἰσθάνθηκε, πτῷν ἀκόμα τῆς τὸν παρουσιάσσουν, νὰ τὴν πόδες τὸ μέρος τοῦ οὖν πειρέγο καὶ λογούσσωτα αἰσθάμενο. 'Ο Ρενέ ήταν ψηλός, μὲ μεγάλα μάτια, μὲ πλατεῖς ὄψεις ὅμοιες καὶ μὲ τρόπους ἀνθρώπου τοῦ κόσμου. 'Εκείνη μόλις είλησε συμπληρώσω τὰ εἰλονεστάτη χρῖνα καὶ διακρινόταν γιὰ τὴν ἔξαιρετη καλλιόπην τῆς.

'Ο Ρενέ κάθισε πού βρισκόταν κοντά τῆς ἔπειτε μπροστά τῆς γονιατός καὶ βαστώντας τὰ κέρητα τῆς μὲς στὰ δικά του, τῆς ἑταρούσσους μὲ συγκίνητα τὴν ἀγάπη του καὶ προσπαθούσε μὲ λόγια θερμά νὰ τῆς μεταδώσῃ δῆλη τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς του. 'Εκείνη ἀφήνει τὰ κέρητα τῆς μέσα στὸ κέρωμα τοῦ φίλου της καὶ μὲ μάτια μισθόλειστα, σάν νάταν βυθισμένη σ' ἔντας πέλαιος εὐνυχίας, ἀκούει τὴ φωνὴν που ποὺ ἔφενε σε' αυτά ταῦτα σαν γλυκειά μελωδία καὶ τῆς ἐπροξενούσε φίγη ήδονικά, ἀγνωστά ὡς τότε.

'Αγαπούντουσαν τέσσερα χρόνια τώρα καὶ ἀνταμώνταν κάθε μέρα, πτῷε στὸ μέγαρο τῆς καὶ πότε στὴν ἑταίνια τοῦ φίλου της.

Στὸ ίδιο στήν μὲ τὴν κόμησσα ἔμενε, καὶ μιὰ ἀνεμιὰ ποὺ τὸν σύνθην της, ποὺ ὁ κόμης της Ρεντούλι την εἶχε λιθοβετήση πρὶν ἀπ' τὸ θάνατο του.

Η Σωσάνα—εἴται λεγόταν ἡ νέα—ήταν μόλις δεκαοχτώ χρονῶν, είλησε ἀγγελική ώμορφα καὶ θαυμαζόταν ἀπ' ὅλους τὸν τὴν ἔγνωσιζαν. Πολλοί τὴν είχαν ζητήσει σὲ γάμο, ἀλλὰ αυτὴ ἀρνήταν τὴν δεκτή, χωρὶς νὰ θέλη νὰ ἔκθεση καὶ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως της.

'Αλλὰ μιὰ μέρα κάποιο ἀπορρόδοτο γεγονός ἤρισε νὰ χτυπήσῃ κατάπαυδα τὴν κόμησσα Γεωργία. Είχε πάνε μάζι μὲ τὴν ψυχοκόρη τῆς στὴν χορευτικὴ ἀπειρίδα τῆς πρωγκιστικῆς Καστελλάμαρα κ' ἔνων καθόταν σὸδα σαλόνι, παρείρησος στὴν αἰθουσαν τὸν ἀγαπητόντα της Ρενέ νὰ χορεύει μαζί μὲ τὴ Σωσάνα. Η κόμησσα βλέποντας τὴν περιπέτειαν ποὺ ἵστριασταν στὸ πρόσωπο τῆς νέας, αἰσθάνθηκε ἀμέσως νέα φοβερό προσαίθισμα ποὺ τὴν ἐπλήνει τοὺς σάπιαν μαχαριών. 'Οστόσο δὲν τὸν ἄρπιε καθόταν ἀπ' τὰ μάτια της καὶ σὲ λίγο τοὺς είδε νὰ κατευθύνονται μαζίν πρὸς τὴ σέρρα, που ήταν ἔρημη ἐκείνη τὴ σημιγή. Η κόμησσα, περιεργήτης πάνε νὰ μάθη τὴ συνέχεια, τοὺς παρακολούθησε κρυφά καὶ κρίνοτας πάνε ἀπὸ ἔνα πυκνὸν φίλλωμα. 'Εκείνοι στάθηκαν σὲ μιὰ ἀκρη κι' ἀρχίσαν νὰ μιλοῦν ἀντίστοι, βέβαιως οἱ δὲν τὸν ἀκούειν κανένας. 'Ο Ρενέ ήταν όλωμός κ' ἡ Σωσάνα φαινόταν παραγέμμενη.

Θερινό νά μοῦ πήγαμεσ τ' ὄνομά του, εἶπε ὁ νέος μὲ φωνὴν ποὺ ἔτοει.

— Τὶ θέλετε νά τὸν μάθετε; — Ορίστε, εἶνε ὁ κ. ντε Σερβιέρ, ἀπάντησε ἐκείνη.

Η κόμησσα ἀκρώντας αὐτὸν τ' ὄνομα θυμήθηκε ἀμέσως τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ ποὺ εἶχε ζητήσει προχετές τὴν ψυχοκόρη τῆς σὲ γάμο.

— Νὰ μὴ δεχθῆτε! φωνάξει τὴν ίδια στιγμὴ ὁ Ρενέ πέφτοντας μπρὸς στὴ Σωσάνα γονατιστὸς κι' ὑψηλοντας ἀντευτούμενο.

Η Γεωργία εἶδε τὸτε τὴ νέα νὰ τὸν ἀπλώνται τὰ κέρα της καὶ νὰ τὸν σφίγγῃ στὴν ἀγκαλιά της λέγοντας:

— Οχι! Οχι! Αφού δὲν τὸν ἔθελες σεῖς, ποτέ!

Ο Ρενέ κάτι θέλεσε νὰ προσθέσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ σάν νὰ θυμήθηκε κάποιο δυσάρεστο περιστατικό τὴν ἔτην ἀμέσως; ἀπ' τὸ μπράσιο καὶ τὴν ὀδήγηση στὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ.

— Ο κ. ὑποκόμης ντε Μιρέι, ἀνήγγειλε τὴν ἄλλη μέσα στὴν κόμησσα, δὲν θαλαμητόλος δίδοντας τῆς τὸ ἐπισκεπτήριο του.

— Ας ἔλθη, ἀπάντησε ἡ κόμησσα.

Σὲ λίγο μτήκε τὸ Ρενέ, φίλησε τὸ χέρι της καὶ κάθισε κοντά της.

— Καλά κάμιτε ποὺ ἥρθατε σήμερα νωρίτερα, τοῦ εἶπε η Γεωργία. 'Έχουμε νὰ μιλήσουμε γιὰ οσ-βαρές υπόθεσεις.

— Ο κ. ὑποκόμης ντε Μιρέι! ἀνήγγειλε σὲ ταλαμητούς

Καὶ κυττάντωντας τὸν στὰ μάτια ἔξεταστικά πρόσθεσε:

— Άνθρωπος δὲν θὰ μπορέσω νάρδω στὴν ἑπανή σας, καθὼς σᾶς είχα ὑποσχεθῆ...

— Ο υποκόμης ἀκούσει τὴν ἀπρόοπτη εἰδοῖς ς ωρὶς νὰ δεῖξῃ ταραχὴ καὶ περιωρίστηκε νά ωριτης μ' ἀδιαφορία;

— Και πότε θάρρητε λοιπόν;

— Δεν ξέρω, ἀπάντησε ἐκείνη πειραγμένη. 'Ισως τὸ Σάββατο ἡ τὴν ἀρχὴ τῆς ἀλληλεύθρου ἦταν;

— Ήταν ποτὲ πειλάρη, σύμπληγανός ή...

— Συγχωρήστητε με ποὺ σᾶς μιλῶ ἐτοί. Πιστέψτε με διτὶ δὲν θὰ κόμησσα.

— Ετοί φαίνεται... ἀπάντησε ἡ Γεωργία.

Τότε δὲν στραχθῆκε ἀπάντησον ταραγμένος καὶ πλησιάζοντας κοντά της ἐφέσιο:

— Όστε δὲν μ' ἀγαπάτε πειά;

— Εκείνη τὸ παραζάλεσε νά ξανακαθίση καὶ τοῦ εἶπε ήσυχα:

— Σᾶς ἀγαπούνος ως τὰ τέχες, φιλατέ μον, ἀλλὰ τώρα δὲν μοῦ μένει ἀπ' τὸν ἔρωτας μας παρὰ μιὰ γλυκειά ἀνάμνηση...

— Ο κ. ντε Μιρέι θέλησε νά ξανακαθίση τοῦ πειραγμένης:

— Συγχωρήστητε με ποὺ σᾶς μιλῶ ἐτοί. Πιστέψτε με διτὶ δὲν θὰ κόμησσα.

— Εγώ τρέφω μ' ἀγάπη γάτη, φωνάζε δὲ κ. ντε Μιρέι.

— Δὲν σᾶς πιστεώ, τὸν διεκοπεῖς ἐκείνη μ' ἔνα

χαμόγελο εἰρωνικό.

— Κι' ἀμέσως σπωκήθηκε ἀπάνω καὶ βάζοντας τὰ

χέρια της στοὺς ώμους τοῦ νέου τοῦ εἶπε:

— Χτες τὸ βρωμό ποὺ μπήκατε στὴ σέρρα μὲ τὴ

Σωσάνα σᾶς παρακολούθησα, σᾶς είδα, σᾶς ξουσα...

— Απ' τὰ λόγια σας κατάλαβα διτὶ ἀγάπη μον, μητὶ λόγια σας φυσοχόρη μον. Μήν ἀρνεῖσθε, εἶνε πειριτό.

— Έχω τοσού πειτεύθησι γ' αὐτό, ωστε κάθε ἀρνητοίσι σε' τὴ θέση σας.

— Εγένετε άδικο, σᾶς τὸ δράκιζομα, ἀπάντησε δὲν της Μιρέι.

— Μή κάνετε τοὺς δρούς σας δδικα...

— Πρὸς τὴ δεσποινίδα ντε Ρεντούλι, σᾶς βεβαιώνω δὲν αἰσθάνομα παρὰ μιὰ εἰδέλευσις αὐτούς.

— Χτες τὸ βρωμό ποὺ μπήκατε στὴ σέρρα μὲ τὴ Σερβιέρ τὸν έρωτας κατέλαβα διτὶ ἀγάπη μον, μητὶ λόγια σας φυσοχόρη μον. Μήν ἀρνεῖσθε, εἶνε πειριτό.

— Έχω τοσού πειτεύθησι γ' αὐτό, ωστε κάθε ἀρνητοίσι σε' τὴ θέση σας.

— Αναχωρεῖτε! φωνάζε νά κόμησσα ἀναπτηδόντας πάτομα στὴν ἀνέλιπτη της εἰδώλιον:

— Ναί, ειν' ἀλληθεία, τὴν ἀγάπην! Εκάπη της τι γιὰ νὰ τὴ λησμονήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Κάτι τι μ' ἐσπρωχεῖς ἀσυναίσθητα ποὺς αὐτήν. Τότε ἀποράσιος κ' ἔγινε νά φύγη αὐτή τὸν τόπο μου, νὰ μην ἔρωτος μον δι σὲ πέντε βροιδάδες, ἀναχωρῶ. Τι λέτε τώρα; Θάφευγα, ἀν ἀγαπούσα τὴ

— Αναχωρεῖτε! φωνάζε νά κόμησσα ἀναπτηδόντας πάτομα στὴν κόμησση της εἰδώλιον:

— Ναί, ειν' ἀλληθεία, τὴν ἀγάπην! Εκάπη της τι γιὰ νὰ τὴ λησμονήσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Κάτι τι μ' ἐσπρωχεῖς ἀσυναίσθητα ποὺς αὐτήν. Τότε ἀποράσιος κ' της θέση της. Είστε ἀνάξιος τῆς ἀγαπῆς μον...

— Εκείνος ἀστόρας γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ τέλεις ἀπλώντας τὰ

χέρια του λικετωπάκι πόρο της κόμησσης εἰρώνεις:

— Ναί, ειν' ἀλληθεία, τὴν ἀγάπην! Εκάπη της τι γιὰ νὰ τὴ λησμονήσω, διτὶ δὲν τὸ κατώρθωσα. Κάτι τι μ' ἐσπρωχεῖς ἀσυναίσθητα ποὺς αὐτήν. Τότε ἀποράσιος κ' της θέση της. Είστε ἀνάξιος τῆς ἀγαπῆς μον...

— Ω, τὴν ἀγάπητε, τὴν ἀγάπητε. Δὲν ἔγειράστηκα... ἀπάντησε ἡ κόμησσα κ' ἔπειστε στὸν καναπέ κλιόντας.

— Α! φωνάξεις ο Ρενέ απέλπισμένος. Γιατὶ προσποιηθήκατε τὴν

ἀπάραγη καὶ μ' ἀναγκάσατε νά σᾶς φανερώσω τὸ μυστικό μου;

— Γιατὶ θήλεια νά μάθω δηλα τὴν ἀλληθεία, ἀποκριθήσεις ἐνείνη καθώς ἀνασηκωτόντας ἀπ' τὴ θέση της. Είστε ἀνάξιος τῆς ἀγαπῆς μον...

— Εχετε τὸν δρόμο δέν τοῦ θυσάτεται. Ναί, ἀγάπητε γιὰ δεν μποράσω νὰ τὴν παντρευτεῖτε ἀναχωρώσω.

— Φεύγετε;

— Ναί, γιὰ μή μην ξαναγρούσω πειά...

— Τὴν ἀγάπητε τόσο πολὺ τὴ Σωσάνα; Θάστε εντυχίσμενοι μὲ παρέτε σὸν ἔνας τὸν ἄλλον;

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε... Χαιρετε!

— Εκείνη σπωκήθηκε ἀπάνω, τὸν ἐπιαστεῖτε μεγάκι:

— Οχι! θὰ μείνει Σάς ἀγαπᾶ καὶ ἐπιθυμῶ τὴν

εὐτυχία σας... Επειτα σπράγκησε πόρο τὸ θαλαμηπόλο ποὺ περίμενε καὶ τὸν διέταξε:

— Πέστε στὴ δεσποινίδα Σωσάνα νάρθη ἐδῶ μιὰ στιγμή... Τὴν περιμένει ο ἀρραβωνιαστικὸς της...

— ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΙΕ

